

UCHWAŁA Nr XLI/293/2014
Rady Gminy Wieliczki
z dnia 28 sierpnia 2014r

w sprawie udzielenia odpowiedzi na skargę

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 ze zm.) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.) uchwala się, co następuje:

§ 1.

Przekazuje się Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Olsztynie skargę Grzegorza Żukowskiego i Szymona Żukowskiego na uchwałę Nr XXVIII/198/2013 Rady Gminy Wieliczki z dnia 7 czerwca 2013 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla dwutorowej, napowietrznej linii elektroenergetycznej 400 kV Ełk - granica RP na terenie gminy Wieliczki (Dz. Urz. Woj. Warm.-Maz. poz. 2243) wraz z odpowiedzią na skargę i aktami sprawy. Treść odpowiedzi na skargę stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

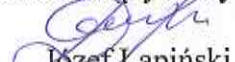
§ 2.

Upoważnia się Wójta Gminy Wieliczki do występowania w sprawie w imieniu Rady Gminy Wieliczki przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Olsztynie, a w przypadku wniesienia skargi kasacyjnej - przed Naczelnym Sądem Administracyjnym w Warszawie lub udzielenia pełnomocnictwa procesowego do reprezentowania Rady Gminy Wieliczki.

§3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Gminy

Józef Lapiński

Wieliczki, dnia 28 sierpnia 2014 r.

**RADA GMINY
WIELICZKI**

19-404 Wieliczki, ul. Lipowa 53

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie
ul. Emilii Plater 1
10-562 Olsztyn

WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY W OLSZTYNIE	
BIURO PODAWCZE	
Wpł. dnia	2014 -09- 0 1
L. dz.	
zaj.	
Podpis	<i>[Signature]</i>

Skarżący:

Grzegorz Żukowski
Szymon Żukowski
Wilkasy 39, 19-404 Wieliczki
reprezentowani przez
r.pr. Agnieszkę Baudet
Kancelaria Radcy Prawnego „AGRA”
ul. Kościuszki 7/1, 11-700 Mragowo

Organ administracji:

Rada Gminy Wieliczki
ul. Lipowa 53
19-404 Wieliczki

Odpowiedź na skargę

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.), zwanej dalej p.p.s.a., Rada Gminy Wieliczki przekazuje skargę Grzegorz Żukowskiego i Szymon Żukowskiego na uchwałę Nr XXVIII/198/2013 Rady Gminy Wieliczki z dnia 7 czerwca 2013 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla dwutorowej, napowietrznej linii elektroenergetycznej 400 kV Ełk - granica RP na terenie gminy Wieliczki (Dz. Urz. Woj. Warm.-Maz. poz. 2243) z wnioskiem o odrzucenie skargi, ewentualnie oddalenie skargi w całości.

Uzasadnienie

Uchwałą Nr XXVIII/198/2013 Rada Gminy Wieliczki przyjęła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla dwutorowej, napowietrznej linii elektroenergetycznej 400 kV Ełk - granica RP na terenie gminy Wieliczki.

W dniu 8 sierpnia 2014 r. do Rady Gminy wpłynęła skarga na powyższą uchwałę (data nadania: 6 sierpnia 2014 r.). Uchwała była poprzedzona wezwaniami do usunięcia naruszenia prawa z dnia 3 czerwca 2014 r., które wpłynęły: 6 czerwca 2014 r. (w przypadku wezwania Grzegorza Żukowskiego) i 13 czerwca 2014 r. (w przypadku Szymona Żukowskiego). Rada Gminy nie udzieliła odpowiedzi na wezwania, zatem skarżący byli uprawnieni do wniesienia skargi odpowiednio do dnia: 5 sierpnia (Grzegorz Żukowski) i 12 sierpnia 2014 r. (Szymon Żukowski). Tym samym skarga Grzegorza Żukowskiego została wniesiona z uchybieniem terminu, co powinno skutkować jej odrzuceniem w oparciu o art. 58 § 1 pkt 2 p.p.s.a.

Przepis art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym wiąże prawo do skargi z naruszeniem interesu prawnego lub uprawnienia. Skarżący nie wykazali, aby ich interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone. Zaskarżając uchwałę w tym trybie trzeba udowodnić, że kwestionowany akt narusza prawo i jednocześnie negatywnie wpływa na sferę prawno-materiałną skarżącego. Cechą tak rozumianego „interesu prawnego” jest przede wszystkim bezpośredniość związku pomiędzy

sytuacją danego podmiotu a normą prawa materialnego, z którego wywodzi on swój interes prawny.

W przypadku kwestionowania uchwały w przedmiocie planu zagospodarowania przestrzennego uwzględnienie skargi może nastąpić, gdy naruszenie przepisów przekroczy granice tzw. władztwa planistycznego, przysługującego gminie z mocy art. 3 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (zwanej dalej upzp). Podjęcie zatem uchwały w sprawie planu miejscowego, który wpływa na sytuację skarżącego, ale w granicach tego władztwa, nie doprowadzi do uwzględnienia skargi (Z. Niewiadomski "Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne. Komentarz", C.H.Beck Warszawa 2006, s. 197-198). Wskazane władztwo planistyczne stanowi kompetencję gminy do samodzielnego i zgodnego z jej interesami kształtowania polityki przestrzennej. Obejmuje ono samodzielne ustalenie przez gminę przeznaczenia terenów, rozmieszczenia inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy (art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1 oraz art. 15 ust. 2 upzp). W zakres władztwa planistycznego wchodzi również, z mocy art. 6 ust. 1 upzp, ustalenie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego sposobu wykonywania prawa własności nieruchomości. Przeznaczenie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego terenu stanowiącego cudzą własność, na określony cel i wskazanie w tym planie warunków i sposobu zagospodarowania nawet, jeżeli przeznaczenie i sposób zagospodarowania pozostaje w sprzeczności z zamierzeniami dotychczasowymi i przyszłymi właściciela, nie musi stanowić przekroczenia granic władztwa planistycznego. Celowość natomiast tego przeznaczenia i ocena, czy jest ono optymalne pozostają poza zakresem kognicji sądu (tak WSA w Białymstoku w sprawach o sygn. akt: II SA/Bk 837/12, II SA/Bk 87/13 i II SA/Bk 964/12). Władztwo planistyczne gminy zakłada więc nie tylko samodzielność gminy w tym zakresie, ale i możliwość ingerencji w prawa prywatne (w granicach określonych prawem).

Skarżący nieważności podjętej uchwały upatrują w naruszeniu prawa do ochrony zdrowia i środowiska (naruszenie art. 5, 68 i 74 Konstytucji), jednakże nie popierają swoich wywodów dowodami potwierdzającymi ich zasadność. Przede wszystkim skarżący nie wykazali, aby budowa linii napowietrznej była szkodliwa dla zdrowia, albo środowiska, bądź by realizacja inwestycji w linii prostej zminimalizowałaby oddziaływanie pól elektromagnetycznych na człowieka. Skarżący winni wykazać, w jaki sposób doszło do naruszenia prawem chronionego interesu lub uprawnienia, polegającego na istnieniu bezpośredniego związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą, a własną, indywidualną i prawnie gwarantowaną sytuacją (nie zaś sytuacją faktyczną). Muszą udowodnić, że zaskarżona uchwała naruszając prawo, jednocześnie negatywnie wpływa na ich sferę materialnoprawną. Jak wskazał NSA w wyroku z 10 listopada 2011 r. (II OSK 1950/11, LEX nr 1152112): „Naruszenie interesu prawnego, które stanowi o posiadaniu legitymacji do wniesienia skargi na uchwałę w trybie art. 101 ust. 1 u.s.g. musi być bezpośrednie i aktualne (a nie jedynie potencjalne), a przede wszystkim związane z naruszeniem konkretnego przepisu prawa materialnego”. „Naruszenia interesu prawnego nie można wywodzić z ogólnych wartości czy zasad prawa. O tym, czy jednostka ma w danej sprawie konkretny, indywidualny, aktualny i obiektywny interes prawny, przesadzają konkretne przepisy prawa, które mogą być zamieszczone także w ustawach ustrojowych i procesowych” (wyrok WSA w Olsztynie z 31 stycznia 2013 r. (II SA/Ol 1399/12, LEX nr 1298599). Ustalenie przebiegu linii oraz jej rodzaju (linii napowietrznej a nie podziemnej) zostało w zgodzie z obowiązującym prawem, co wyklucza uznanie sprzeczności z jakimkolwiek przepisem, a tym samym wyklucza możliwość stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały.

W uzasadnieniu skargi skarżący stawiają ponadto zarzut naruszenia art. 14 ust. 5 upzp. Odnosząc się do powyższego zarzutu należy wskazać, że przed podjęciem uchwały Wójt dokonał analizy zasadności przystąpienia do sporządzenia planu miejscowego oraz przedstawił ją radnym na sesji. Zgodnie z wyrokiem WSA w Lublinie z dnia 7 lipca 2009 r. (II SA/Lu 274/09): „Przepis art. 14 ust. 5 u.p.z.p. nie określa formy, w jakiej analizy mają być dokonane. Oznacza to, że nie muszą mieć one charakteru odrębnego dokumentu, mogą być np. złożone ustnie do protokołu na sesji rady, ale zawsze w sposób umożliwiający zapoznanie się z ich wynikami”.

Naruszenia art. 19 upzp skarżący upatrują w jego niezastosowaniu i nieuwzględnieniu uwag wniesionych do projektu planu. Uwagi skarżących były przedmiotem uchwał nr XXVIII/193/2013 i Nr XXVIII/194/2013 Rady Gminy Wieliczki z dnia 7 czerwca 2013 r. w sprawie rozpatrzenia uwag wniesionych do projektu planu. Uwagi te nie zostały uwzględnione z powodów podanych w uzasadnieniach do uchwał. Rada nie stwierdziła konieczności dokonania zmian w przedstawionym do uchwalenia projekcie planu miejscowego, a tym samym nie można stawiać zarzutu naruszenia art. 19 upzp. Przepis ten określa uprawnienie, a nie obowiązek Rady. Ponadto nie odnosi się on bezpośrednio do zasad, ani trybu sporządzania planu, gdyż nie jest elementem obligatoryjnym procedury przyjmowania planu.

Nie są zasadne zarzuty naruszenia art. 6, art. 15 ust. 1, art. 20 i art. 28 ust. 1 upzp. Art. 6 upzp wprost stanowi, że ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. Taka właśnie sytuacja ma miejsce w skarżonej uchwale. Projekt planu sporządzono zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem. Skarżący wskazują ponadto, że postanowienia planu miejscowego pozostają w sprzeczności z obowiązującym studium, gdyż terenów objętych inwestycją nie przeznaczono w nim pod budowę linii elektroenergetycznej. Odnosząc się do powyższego zarzutu należy wyjaśnić, że studium nie określa przeznaczenia terenów (te określa plan), a jedynie ogólne uwarunkowania dla terenu. Studium nie określa położenia inwestycji liniowych, a jedynie obszary, na których rozmieszczone będą inwestycje celu publicznego (art. 10 ust. 2 pkt 7 upzp). Tym samym nie można mówić o sprzeczności planu ze studium. Dodatkowo należy podkreślić, że skarga wnoszona w trybie art. 101 ustawy o samorządzie gminnym nie jest skargą powszechną i nie stanowi podstawy do wnoszenia skarg w celu ochrony obiektywnego porządku prawnego. Skarga może być rozpatrywana jedynie w takim zakresie, w jakim uchwała może oddziaływać na sytuację skarżących. Odwoływanie się przez skarżących do terenów objętych inwestycją, do których skarżący nie mają żadnych praw, nie ma oparcia w treści art. 101 ustawy. Z tych też względów należy przyjąć, że w postępowaniu toczącym się na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g. orzeka się jedynie „w granicach” interesu prawnego skarżącego (vide: wyrok NSA z dnia 25 listopada 2008 r., sygn. akt II OSK 978/08, Lex nr 530031).

Niezasadny jest zarzut naruszenia art. 15 upzp. Plan miejscowy zawiera wszystkie wymagane prawem elementy punkt po punkcie. Dochowano również zasad sporządzania planu miejscowego i trybu jego sporządzania. Podjęto uchwałę w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ogłoszono i obwieszczono o przystąpieniu do sporządzenia planu oraz możliwości i terminie składania wniosków, powiadomiono na piśmie o podjęciu uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu instytucje i organy właściwe do uzgadniania i opiniowania planu, opracowano prognozę oddziaływania na

środowisko i prognozę skutków finansowych uchwalenia planu, wystąpiono o wymagane opinie i uzgodnienia, uzyskując stanowisko organów uzgadniających, ogłoszono o wyłożeniu projektu planu i zorganizowano dyskusję publiczną, wyznaczono termin na wnoszenie uwag. Ogłoszenia (obwieszczenie) o wyłożeniu do publicznego wglądu projektu planu zamieszczono w lokalnej prasie, na stronie BIP oraz na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy, wskazując datę dyskusji publicznej oraz informując o możliwości składania uwag. Z dyskusji publicznej, zorganizowanej w wyznaczonym terminie, sporządzony został protokół. Uwagi zgłoszone do projektu planu przez skarżących zostały rozpatrzone przez Wójta Gminy, a następnie rozstrzygnięte przez Radę Gminy w odrębnych uchwałach.

Kolejnym zarzutem jest naruszenie art. 74 ust. 3 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku poprzez podanie informacji o planowanym przedsięwzięciu po wyborze wariantu do realizacji przez inwestora, co uniemożliwiło uczestnictwo mieszkańców w inwentaryzacji przyrodniczej i udziale na etapie oceny oddziaływania na środowisko. Odnosząc się do tego zarzutu należy wyjaśnić, że przepis ten dotyczy procedury wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach a nie procedury przyjmowania planu miejscowego. Ta procedura rozpoczyna się uchwałą intencyjną wydawaną w oparciu o art. 14 upzp, co potwierdza art. 20 ust. 2 pzp i § 12 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587).

Skarżący wskazują ponadto, że planowana inwestycja nie jest inwestycją celu publicznego na szczeblu krajowym. Odnosząc się do tego zarzutu należy wyjaśnić, że zgodnie z upzp inwestycją celu publicznego są działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym (obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne), bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Jednym z tych celów publicznych jest (art. 6 pkt 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami) budowa przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, a także innych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń. Inwestycja jest ujęta w planie zagospodarowania przestrzennego województwa warmińsko-mazurskiego. Ponadto inwestycja nie jest „inwestycją planowaną”, ale w dużym stopniu zrealizowaną. W chwili obecnej na terenie Gminy kończy się montaż słupów.

Plan nie może być niezgodny z planem Województwa Podlaskiego, gdyż dotyczy on wyłącznie tego województwa, a nie Województwa Warmińsko-Mazurskiego.

W tym stanie rzeczy Rada wnosi jak na wstępie.

Załączniki:

1. skarga wraz z aktami sprawy,
2. dwa egzemplarze odpowiedzi na skargę.

PRZEWODNICZĄCY
Rady Gminy
Janusz Lapinski
Janusz Lapinski